

mig personlig, og jeg kan sige her Gud bevare mig for mine Venner, for mine Fjender skal jeg nok vogte mig. Han er under denne Sags Behandling fremkommet med Ytringer, som tyde paa, at han for sit Vedkommende maatte tro, at Thinget med den tilføjede Regtelse af Drøvel vilde straffe mig for visse graverende Jernbanetransaktioner. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem var berettiget til at fremkomme med dette, og jeg maa meget beklage, at han derved er kommen til at kaste en Skygge ind over mig, en Skygge, som nok kunde naae helt ned der, hvor jeg var, thi man maa vel erindre, at der var ikke saa faa Danke i Grækenland, som ogsaa læste danske Blade, men jeg talter her adelttænkende og retfærdige Konge. Han gav mig uopfordret Vidnesbyrd om Gædelighed, saa at denne Skygge ikke forværkede mit Ophold der. Jeg tror, at det ærede Medlem, hvis han den Gang havde foretaget den Transaktion med sit Blad, som nylig er sket, vilde have tænkt med mere Skaalomsbødighed paa mig, thi den er i mange Henseender meget lig med den, han har foreslået mig. Han har solgt en Forlageret og vi, om man vil, en Anlægsret, han har solgt en Sde, vi have opgivet en Plan.

Formanden: Jeg er nødsaget til at minde den ærede Forespørger om, at Gjenstanden for Forespørgslen er Jernbaneanlægget til Frederiksfund. Jeg skal tage alt muligt Hensyn til den ærede Forespørgers personlige Stilling til denne Sag, og ikke lægge ham uønskelige Hindringer i Veien, men naar den ærede Forespørger i fører Forhandlingen over paa et fuldstændig personligt Omraade, der aldeles fjerner sig fra Sagen, er jeg nødt til at minde ham om, at det ikke hører der Stedet til at drage dette frem. — S. D. Vigtigt skal jeg gøre den Bemærkning, at det ved tidligere Forhandlinger gik vist ikke her kaster Skygge paa det ærede Medlems Gædelighed.

L. C. Nyholm: Ja, jeg talter den ærede Formand for denne Udvalgte og skal ogsaa forlade dette Punkt, men man vil dog vist tænke det forbilligt, at naar det er ud-

talt i Pressen, at jeg sluffedes kommen til, for Medborgerens gode Dømmelse, er det ikke let for mig at lufte Munden til for.

Formanden: Hvad der staar paa Blade, og overhovedet hvad der fremkommer udenfor Thinget, kan benyttes som Argumenter for en Sag her, men ikke som Gjenstand for Polemik. Naar ærede Medlemmer vil tage polemik til Gjenmæle imod, hvad der fremkommer udenfor, maa de gøre det udenfor Thinget, her hører det ikke hjemme.

L. C. Nyholm: Jeg skal da forlade dette Punkt og gaa over til selve Jernbanesagen. Bortset Skrift var et Andragende, der, som man vil se af Betænkningen, blev indgivet i Marts 1869, og som gik ud paa en Jernbane fra Kjøbenhavn til Frederiksfund. Meningen med denne Bane var at danne en direkte Forbindelse med Jylland, og man vil se, at den lige, altsaa korteste, Linie fra Kjøbenhavn til Jyllands for Trafikken vigtige Midtpunkt — Randers — gaar omtrent over Frederiksfund, Spodsbjerg og Grenaa. Dette var min oprindelige Tanke, og denne Linie har ikke ubetydelige Fortrin; den vilde forkorte Rejsten herfra til Randers til 7 Timer, medens den nu ad andre Veie er 9—11 Timer, Søndeltid fremkom Loven af 25de Juni 1870 ifølge hvilken det blev vedtaget, at Jernbanen skulde gaa til Kallundborg. Det var altsaa givet, at vi, naar vi skulde drage Nytte af Garantien, maatte forlade vor oprindelige Tanke og gaa over til denne Linie. Med de ærede Forslagsstillere, som havde bragt Lovforslaget, enedes vi om, at hver skulde handle paa sin Plads, og vi indgav da et Andragende den 6te Juli 1870 om en Jernbane fra Kjøbenhavn — Frederiksfund — Kallundborg. Paa dette Andragende indtog vi under 8de December et afslaaende Svar, idet nemlig Hovedpunktet, som gik ud paa, at der skulde overlades os Grund til fri Benyttelse af og ved Kjøbenhavn, ikke kunde bevilges. Dermed var Sagen paa dette Standpunkt afsluttet, og jeg kommer nu til det, som egentlig har Interesse, men jeg har kun villet hentyde til Andragendet i Anledning af